

N:o 28.

Af herrar **Uppström** och **Crusebjörn**, *angående skrifvelse till Konungen i fråga om inrättande af särskild hofrätt för norra Sverige.*

I den 6 juni 1884 afgifvet betänkande i fråga om det svenska rättegångsväsendets ombildning yttrar nya lagberedningen bland annat:

»Sedan den äldre lagberedningens första yttrande afgafs, hafva i åtskilliga landsdelar inträdt förändringar i folkmängd, industri och samfärdsel af den beskaffenhet, att en förändring äfven i hofrättsindelningen synes vara, om ock ej ur processuel synpunkt ovillkorligen nödig, dock i hög grad praktiskt lämplig och gagnelig. Särskild uppmärksamhet för tjäna härvid de norrländska landskapen, hvilka erhållit en ständigt växande betydelse, som för ett halft sekel sedan knappt kunde förutses. Det beroende i ekonomiskt afseende, hvari såväl städer som landsbygd på den tiden stodo till hufvudstaden, har lämnat rum för en själfständigare ställning, och affärsrörelsens centrum är icke lika uteslutande som förr befintligt i Stockholm. På sådan grund torde med allt skäl kunna antagas, att öfvervägande fördelar skulle uppstå för den löftesrika norrländska bygden, därest äfven rättsskipningen i högre instans flyttades närmare affärslivets nya hufvudplatser.

Ur denna synpunkt föreställer sig beredningen, att frågan om inrättandet af en särskild hofrätt för Norrland eller rättare sagdt för de nordligaste länen bör utan uppskof tagas under ompröfning».

Den skildring af de norrländska landskapens utveckling, som i de anförda orden innehålles, gäller äfven för den tid, som förflutit, sedan orden nedskrefvos. Ty ingen lærer väl kunna påstå att utvecklingen under de senast gångna tjugu åren stått stilla. Tvärt om, befolkningen har tillväxt, industri och näringar tilltagit; statistiken och den dagliga erfarenheten gifva härpå tydliga bevis. Att under sådana förhållanden, då naturligen äfven domstolarnes verksamhet allt mera tages i anspråk, tanken föres tillbaka till frågan om inrättande af en särskild hofrätt för de norrländska länen eller vissa af dem, torde ej förundra; kommer så härtill, att den väg, på hvilken man slagit in för att söka bereda en snabbare rättsskipning i andra instansen — Svea hofrätts förstärkning med först en division och sedan ytterligare en, hvarigenom nämnda hofrätts personal numera växt till ett antal af 36, nämligen en president och trettiofem ledamöter, förutom tjänstemän, ordinarie eller extra ordinarie — ej lærer vidare kunna följas utan att äfventyra nödig enhet och sammanhållning inom ämbetsverket.

Det kan dessutom ifrågasättas, om, och i så fall huru länge, Svea hofrätt äfven med sitt nuvarande höga ledamotsantal skall förmå uppbära den arbetsbörda, som påläggas densamma. Man klagat redan öfver den väntan man måste underkasta sig, om man har något rättegångsmål beroende på hofrättens pröfning och såsom belysande ämnet ur statistisk synpunkt, må åberopas följande benäget meddelade utdrag ur justitiekanslersämbetets underdåniga berättelse om verkställd granskning af rikets hofrätters jämte krigshofrätters arbetsredogörelse för år 1902:

»antalet afgjorda mål år 1902 understiger med mera än 500 antalet därstädes (Svea hofrätt) under exempelvis hvartera af åren 1893, 1894 och 1896 afgjorda mål och med 278,⁶ medeltalet af därstädes under de senast förflutna 10 åren afgjorda mål, under det antalet balanserade mål med år 1902 ökats med 492 mål och med 404,⁹ öfverstiger medeltalet under senaste decennium balanserade mål».

Den närmare utredningen häraf och andra hithörande frågor synes dock ej kunna äga rum utan genom Kungl. Maj:t. Jag tillåter mig därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes taga under ompröfning frågan om inrättande af särskild hofrätt för de norrländska länen eller vissa af dem samt efter

verkställd utredning af jämväl samtliga öfriga frågor, som härmed kunna äga sammanhang, framlägga för Riksdagen det förslag, som af utredningen kan för-anledas.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1904.

C. D. Uppström.

Jesper Crusebjörn.

I ofvanstående motion instämmer:

Lars Berg.
